Dosarul:nr.2r-2717/24 Judecător: Viorel Botnaraș
2-24097274-02-25r-16102024

D E C I Z I E

20 martie 2025

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de Contencios administrativ al Curții de Apel Centru

în componența:

Președintele ședinței, judecător Marina Anton

Judecătorii Dorin Dulghieru și Constantin Roșca

examinând în lipsa părților recursul declarat de S.R.L "IQVIN", în cauza civilă la cererea înaintată de S.R.L "IQVIN", privind înlocuirii părții din proces, în cauza civilă nr. 2-1957/2021, la cererea de chemare în judecată depusă de S.R.L „MOGO LOANS" către Plăcintă Iurie, privind încasarea datoriei, împotriva încheierii Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 09 septembrie 2024, prin care cererea a fost respinsă.

c o n s t a t ă:

S.R.L „MOGO LOANS" a depus cerere de chemare în judecată către Plăcintă Iurie, privind încasarea datoriei.

Prin hotărârea Judecătoriei Hâncești, sediul Ialoveni din 13.05.2021 (nr. 2-1957/21), a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată și s-a încasat de la Plăcintă Iurie în beneficiul S.R.L „MOGO LOANS" datoria în sumă de 69551,92 lei și cheltuieli de judecată în sumă de 2086,56 lei.

La 28.08.2024 S.R.L "IQVIN" a înaintat cerere în temeiul art. 70 CPC, privind succesiunea în drepturi și înlocuirea părții din proces cu S.R.L „MOGO LOANS", indicând că la 29.08.2023 a fost încheiat contractul de cesiune a creanței între S.R.L „MOGO LOANS" și S.R.L "IQVIN", conform căruia Cedentul transmite, iar Cesionarul obține dreptul de creanță a datoriei față de debitorul Plăcintă Iurie.

Prin încheierea Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 09 septembrie 2024 cererea înaintată de S.R.L "IQVIN", privind înlocuirii părții din proces, în cauza civilă nr. 2-1957/2021, la cererea de chemare în judecată depusă de S.R.L „MOGO LOANS" către Plăcintă Iurie, privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, a fost respinsă.

Nefiind de acord cu încheierea primei instanțe, la 08 octombrie 2024 S.R.L "IQVIN" a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea încheierii Judecătoriei Hâncești, sediul Ialoveni din 09 septembrie 2024, cu emiterea unei noi încheieri prin care să fie admisă cererea depusă de S.R.L "IQVIN", cu înlocuirea creditorului OCN „Mogo Loans" S.R.L cu

succesorul ei în drepturi S.R.L "IQVIN" în temeiul contractului de cesiune a creanței din 29.08.2023.

În motivarea cererii de recurs a indicat că nu este de acord cu încheierea prime instanțe deoarece o consideră ca ilegală și neîntemeiată, deoarece instanța de judecată nu a luat în considerație argumentele S.R.L „IQVIN" privind temeinicia pretențiilor sale de înlocuire a creditorului „MOGO LOANS" în hotărârea judecătorească-titlu executoriu nr. 2-1957/2021 din 13.05.2021 şi procedura de executare intentată de executorul judecătoresc Vînaga Corneliu, cu succesorul său în drepturi S.R.L „IQVIN", fapt potrivit jurisprudenței constatate a CEDO constituie o violare a art.6 din CEDO (helle c. Finlandei, 19.12.1997, pg.59-60).

Consideră recurentul că instanța de fond la emiterea încheierii respective a ignorat atât prevederile legale, cât şi cele materiale încălcind grav interesele recurentului (reclamantului)

În conformitate cu art.426 alin.(3) CPC, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității şi fără participarea părților.

Studiind recursul declarat şi materialele pricinii, Colegiul consideră recursul ca fiind neîntemeiat şi pasibil de a fi respins din următoarele considerente.

În conformitate cu art.427 lit.a) CPC, instanţa de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să mențină încheierea.

Colegiul a stabilit că S.R.L „MOGO LOANS" a depus cerere de chemare în judecată către Plăcintă Iurie, privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Hâncești, sediul Ialoveni din 13.05.2021 (nr. 2-1957/21), a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată și s-a încasat de la Plăcintă Iurie în beneficiul S.R.L „MOGO LOANS" datoria în sumă de 69551,92 lei și cheltuieli de judecată în sumă de 2086,56 lei.

Ulterior, 28.08.2024 S.R.L "IQVIN" a înaintat cerere în temeiul art. 70 CPC, privind succesiunea în drepturi și înlocuirea părții din proces cu S.R.L „MOGO LOANS", indicând că la 29.08.2023 a fost încheiat contractul de cesiune a creanței între S.R.L „MOGO LOANS" și S.R.L "IQVIN", conform căruia Cedentul transmite, iar Cesionarul obține dreptul de creanță a datoriei față de debitorul Plăcintă Iurie.

În motivarea cererii a indicat că, prin titlul executoriu nr.1957/2021 din 31.10.2022 emis de Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni din 13 mai 2022, s-a dispus încasarea de la Plăcintă Iurie în beneficiul „Mogo Loans" datoria în suma totală de 71638,48 lei.

Ulterior, „Mogo Loans" S.R.L în calitate de cedent și S.R.L "IQVIN", în calitate de cesionar, au încheiat contractul de cesiune nr. 29/08-2023-3 din 29.08.2023 conformă căruia Cedentul transmite, iar Cesionarul obține dreptul de creanță a datoriei față de debitorul Plăcintă Iurie.

Prin încheierea Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 09 septembrie 2024 cererea înaintată de S.R.L "IQVIN", privind înlocuirii părții din proces, în cauza civilă nr. 2-1957/2021, la cererea de chemare în judecată depusă de S.R.L „MOGO LOANS" către Plăcintă Iurie, privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, a fost respinsă.

În conformitate cu prevederile art.5 CPC, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanța de judecată în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile şi interesele legitime.

În același timp, Codul de procedură civilă prevede că tratatele internaționale au prioritate față de legislația internă şi cer judecătorilor să aplice direct prevederile tratatelor internaționale. În acest sens, sarcina primordială cu privire la aplicarea prevederilor Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăților Fundamentale revine instanțelor naționale. Astfel, la judecarea cauzelor, instanțele de judecată trebuie să verifice dacă legea sau actul, care urmează a fi aplicate şi care prevede drepturi şi libertăți proclamate de Convenția Europeană, sânt compatibile cu prevederile acesteia.

În caz de incompatibilitate, instanțele judecătorești vor aplica direct prevederile Convenției Europene, despre acest fapt fiind menționat în actele judecătorești de dispoziție pronunțate.

Colegiul Civil reține că instanța de recurs, potrivit regulilor unui proces echitabil, reținându-i-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însușirea motivelor instanței inferioare. (Hirro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

În baza art.10 alin.(1) Cod civil persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă până la proba contrară.

Potrivit art.11 alin.(1) Cod civil buna-credință este un standard de conduită a unei părţi, caracterizată prin corectitudine, onestitate, deschidere şi luarea în cont a intereselor celeilalte părţi la raportul juridic.

În contextul pretențiilor deduse judecării instanța de recurs reține că în temeiul art.15 alin.(1) Cod civil apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară.

În temeiul art.16 alin.(1) Cod civil apărarea dreptului civil se face, în condițiile legii, prin:

a) recunoașterea dreptului;

b) restabilirea situației anterioare încălcării dreptului şi suprimarea acțiunilor prin care se încalcă dreptul sau se creează pericolul încălcării lui;

c) constatarea sau, după caz, declararea nulității actului juridic;

d) declararea nulității actului emis de o autoritate publică;

e) impunerea la executarea obligației în natură;

f) autoapărare;

g) repararea prejudiciului patrimonial şi, în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial;

h) încasarea dobânzii de întârziere sau, după caz, a penalității;

i) rezoluțiunea sau modificarea contractului;

j) neaplicarea de către instanța de judecată a actului ce contravine legii emis de o autoritate publică;

k) alte căi prevăzute de lege.

În temeiul alin.(2) al aceluiași articol metodele de apărare prevăzute la alin.(1) pot fi invocate dacă sânt întrunite condițiile stabilite de lege şi, după caz, de actul juridic pentru aplicarea acestora.

Potrivit art.13 alin.(1)şi (2) Cod civil niciun drept subiectiv nu poate fi exercitat predominant în scopul de a cauza altei persoane un prejudiciu sau a-i dăuna în alt mod (abuzul de drept).

În cazul abuzului de drept, instanța de judecată, ținând cont de natura şi consecințele acestuia, refuză titularului în apărarea dreptului subiectiv exercitat abuziv sau, după caz, îl obligă la încetarea exercitării abuzive.

Colegiul Civil relevă că procesul juridic litigios este finalizat, cauza fiind încheiată, ordonanță judecătorească fiind definitivă și executorie. Deci, la caz, legea permite înlocuirea părții în cadrul procedurii de executare conform art.47 din Codul de executare cu succesorul acesteia.

Totodată, raportul ce admite succesiunea în cadrul procedurii de executare urmează să fie instituit în mod legal ca rezultat dintr-o convenție sau să reiasă dintr-o prevedere legală, dreptul la succesiune urmând a fi probat de către solicitantul înlocuirii în modul stabilit de art.art.117, 118, 121 şi 122 CPC.

Astfel, se reține că potrivit art.47 alin. (1)-(3) din Codul de executare, în cazul ieșirii uneia dintre părţi din procedura de executare (decesul persoanei fizice, dizolvarea persoanei juridice sau reorganizarea ei, cesiunea creanței, preluarea datoriei), instanța de judecată examinează cererea privind înlocuirea acestei părți cu succesorul ei în drepturi în conformitate cu art.70 din Codul de procedură civilă.

Toate actele săvârșite în cadrul procedurii de executare până la înlocuirea părții în procedura de executare cu succesorul ei în drepturi sînt obligatorii pentru acesta din urmă în măsura în care actele ar fi fost obligatorii pentru partea care a fost înlocuită.

Succesiunea în drepturi este posibilă în orice fază a procedurii de executare.

Potrivit art.70 alin. (1) din Cod de procedură civilă, în cazul ieșirii uneia dintre părți din raportul juridic litigios sau din raportul stabilit prin hotărâre judecătorească (deces, reorganizare, cesiune de creanță, transfer de datorie şi alte cazuri de subrogare), instanța permite înlocuirea părții cu succesorul ei în drepturi.

În speță, succesiunea solicitată de recurentă este invocată ca survenind în baza contractului de cesiune a creanței nr. 29/08/2023-3 din 29.08.2023, prin care s-a cesionat acesteia creanța S.R.L „Mogo Loans” faţă de Plăcintă Iurie, specificată în titlul executoriu nr.2-1957/2021 din 31.10.2022 emis de Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni.

În conformitate cu art.9 alin.(2) lit.a) Cod Civil, drepturile şi obligațiile civile apar din contracte şi din alte acte juridice.

Potrivit dispozițiilor art.992 alin. (1) Cod civil, contract este acordul de voinţă realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice.

În corespundere cu art.996 Cod civil, contractul poate fi modificat sau rezolvit numai în conformitate cu clauzele sale ori prin acordul părților, dacă legea nu prevede altfel.

Conform prevederile art.823 alin. (1)- (3) Cod civil, o creanță transmisibilă şi sesizabilă poate fi cesionată de titular (cedent) unui terţ (cesionar) în baza unui contract. Din momentul încheierii unui astfel de contract, cedentul este substituit de cesionar în drepturile ce decurg din creanță, dacă din contractul de cesiune nu rezultă un moment ulterior.

Cedentul este obligat să remită cesionarului actele aferente creanței şi să-i pună la dispoziție informația necesară realizării ei.

Din dispozițiile normelor enunțate instanța deduce că pentru a fi cesionată creanța, aceasta trebuie să fie sesizabilă, adică să existe la momentul cesiunii și să poată fi urmărită și executată silit.

Totodată, art.827 alin.(1) și (2) Cod civil stipulează că drepturile de creanță se transmit cesionarului așa cum există în momentul transmiterii.

O dată cu cesiunea creanței, asupra cesionarului trec garanțiile şi alte drepturi accesorii.

De asemenea, urmează a se reține că dispozițiile art. 171 alin.(1) Cod civil prevăd că persoana juridică este subiectul de drept constituit în condițiile legii, având o organizare de sine stătătoare şi un patrimoniu propriu şi distinct, afectat realizării unui anumit scop conform cu legea, ordinea publică şi bunele moravuri.

Persoană juridică poate să dobândească şi să exercite în nume propriu drepturi patrimoniale şi personale nepatrimoniale, să-şi asume obligații, poate fi reclamant şi pârât în instanță de judecată.

Persoana juridică poate fi organizată în mod corporativ sau în baza calității de membru, poate fi dependentă sau independentă de un anumit număr de membri, poate avea scop lucrativ sau nelucrativ.

În acord cu art.175 alin.(2) Cod civil, persoanele juridice de drept privat pot avea scop lucrativ (comercial) şi scop nelucrativ (necomercial).

Potrivit art.176 alin.(1) şi (3) Cod civil, capacitatea de folosință a persoanei juridice se dobândește la data înregistrării de stat şi încetează la data radierii ei din registrul de publicitate prevăzut de lege .Persoana juridică cu scop lucrativ poate desfășura orice activitate neinterzisă de lege, chiar dacă nu este prevăzută în actul de constituire.

Persoana juridică cu scop nelucrativ poate desfășura numai activitatea prevăzută de lege şi de actul de constituire.

Conform art.177 Cod civil identifică dobândirea capacității de exercițiu a persoanei juridice, stabilind că persoana juridică îşi exercită, de la data constituirii, drepturile şi îşi execută obligațiile prin administrator. Persoana juridică poate avea unul sau mai mulți administratori.

Alineatele (2) şi (3) ale aceleiași norme indică că are calitatea de administrator persoana fizică sau, în cazurile expres prevăzute de lege, persoana juridică care, în condițiile legii şi ale actului de constituire, este desemnată să acționeze, în raporturile cu terți, individual sau colectiv, în numele şi pe contul persoanei juridice. Persoana juridică cu scop lucrativ poate avea în calitate de administrator o altă persoană juridică.

În raporturile cu terți, persoana juridică este angajată prin actele juridice ale organelor sale competente, cu excepția cazului când actele astfel încheiate depășesc limitele împuternicirilor sale prevăzute de lege. Dispozițiile actului de constituire ori hotărârile organelor persoanei juridice care limitează împuternicirile conferite de lege administratorului sânt inopozabile terților, chiar dacă au fost îndeplinite formalitățile de publicitate.

În conformitate cu prevederile art.179 alin.(1)-(3) şi (5) Cod civil, persoana juridică se consideră constituită în momentul înregistrării ei de stat dacă legea nu prevede altfel. Persoana juridică se consideră constituită în momentul înregistrării ei de stat dacă legea nu prevede altfel.

Persoana juridică de drept public se consideră constituită la data intrării în vigoare a actului prin care se dispune constituirea sa, dacă acesta nu prevede o altă dată.

Persoana juridică este pasibilă de înregistrare de stat în modul prevăzut de lege. Datele înregistrării de stat se înscriu în registrul de publicitate prevăzut de lege, fiind accesibile oricărei persoane.

Persoana juridică este supusă reînregistrării de stat doar în cazurile prevăzute de lege.

În accepțiunea art. 245 alin.(1) Cod civil, societate comercială este organizația comercială cu capital social constituit din participațiuni ale membrilor (asociaților). Patrimoniul creat din aportul asociaților şi cel dobândit de societatea comercială în proces de activitate aparține acesteia cu drept de proprietate. În cazurile prevăzute de prezentul cod, societatea comercială poate fi fondată de o singură persoană.

Potrivit prevederilor art.280 alin.(1) Cod civil, societate cu răspundere limitată este societatea comercială al cărei capital social este divizat în părţi sociale conform actului de constituire şi ale cărei obligații sânt garantate cu patrimoniul societății.

În corespundere cu dispozițiile art.1763 alin.(1) Cod civil, prin contractul de credit, o bancă sau o organizație de creditare nebancară (creditor) se obligă să pună la dispoziția unei alte persoane (debitor) o sumă de bani ca împrumut, cu condiția rambursării ei, a plății dobânzii şi a altor plăţi aferente, sau își asumă orice alt angajament de a achiziționa o creanță sau de a efectua o plată, de a prelungi termenul de rambursare a datoriei sau de a emite orice garanţii.

Articolul 3 al Legii cu privire la organizațiile de creditare nebancară definește următoarele noțiuni pertinente situației deduse judecății:

- client – persoană care beneficiază sau a beneficiat de serviciile organizației de creditare nebancară ori persoană cu care organizația de creditare nebancară a negociat prestarea serviciilor de creditare nebancară, chiar dacă prestarea respectivă nu a avut loc;

- credit (credit nebancar) – angajament de a acorda bani ca împrumut cu condiția rambursării acestora, a plății dobînzii și/sau a altor plăți aferente; prelungire a termenului de rambursare a datoriei; angajament de a achiziţiona o creanţă sau alte drepturi de a efectua o plată de către organizația de creditare nebancară;

- organizație de creditare nebancară – societate pe acțiuni sau societate cu răspundere limitată, care desfășoară cu titlu profesional doar activitățile prevăzute la art. 8 alin. (2).

Conform dispozițiilor art. 8 alin. (1)-(5) al aceleiași Legi, organizația de creditare nebancară este în drept să desfășoare cu titlu profesional doar activități de creditare nebancară, în conformitate cu prezenta lege.

Activitățile de creditare nebancară sînt:

a) acordarea de credite nebancare;

b) leasingul financiar.

Desfășurare a unor activități de creditare nebancară cu titlu profesional se consideră cazurile în care veniturile obținute din activitățile de creditare nebancară menționate la alin. (2) reprezintă cel puțin 15% din veniturile totale înregistrate de o entitate într-o perioadă de gestiune. În oricare caz, autoritatea de supraveghere este singura autoritate în măsură să decidă dacă activitatea desfășurată de o entitate este de natura activității de creditare nebancară cu titlu profesional și intră sub incidența prezentei legi, fiind luate în considerare inclusiv aspectele privind orientarea entității spre obținerea de venituri cu caracter regulat și valoarea absolută a activităților respective desfășurate.

Organizația de creditare nebancară poate desfășura operațiuni de factoring, activitate în calitate de agent bancassurance, activități de prestare a serviciilor de plată și emitere a

monedei electronice în conformitate cu Legea nr. 114/2012 cu privire la serviciile de plată și moneda electronică, alte forme de leasing, precum și alte activități conexe sau auxiliare legate de realizarea activității de creditare nebancară.

Organizația de creditare nebancară este în drept să primească mijloace bănești sub formă de împrumuturi, credite, donații (granturi), aporturi (participațiuni) la capitalul său social, ținînd cont de prevederile art.9 alin. (1) lit. a).

Prevederile art.9 alin.(1) lit. d) al Legii indicate statuează că se interzic organizației de creditare nebancară externalizarea activităților de acordare a creditelor și a serviciilor de leasing financiar altor entități, cu excepția băncilor licențiate și a organizațiilor de creditare nebancară înregistrate în Registrul organizațiilor de creditare nebancară autorizate.

În temeiul dispozițiilor art.11 alin.(1) şi (2) al Legii nominalizate, organizația de creditare nebancară se constituie și se înregistrează în conformitate cu legislația privind înregistrarea de stat a persoanelor juridice și a întreprinzătorilor individuali.

Înregistrarea de stat privind constituirea, reorganizarea, lichidarea sau suspendarea activității organizației de creditare nebancară se efectuează cu avizul autorității de supraveghere, în conformitate cu prezenta lege și cu actele normative ale autorității de supraveghere. Avizul autorității de supraveghere se eliberează contra plată.

În corespundere cu prevederile art.328 alin.(1) şi (2) Cod civil, Nulitatea absolută a actului juridic poate fi invocată, atît pe cale de acțiune, cît și pe cale de excepție, de orice persoană care are un interes născut și actual. Instanța de judecată este obligată să o constate din oficiu după ce a ascultat opiniile participanților la proces.

Nulitatea absolută nu poate fi înlăturată prin confirmarea de către părțile actului lovit de nulitate sau succesorii acestora.

Articolul 334 alin.(1)-(3) Cod civil statuează că actul juridic sau clauza care contravin vădit ordinii publice sau bunelor moravuri sînt nule.

Actul juridic sau clauza care contravin unei dispoziții legale imperative sînt nule sau anulabile dacă această sancțiune este prevăzută expres de dispoziția legală încălcată (nulitatea expresă).

Actul juridic sau clauza care contravin unei dispoziții legale imperative ce nu prevede expres sancțiunea nulității sînt nule sau anulabile dacă această sancțiune trebuie aplicată pentru ca scopul dispoziției legale încălcate să fie atins (nulitatea virtuală).

Raportând dispozițiile normelor citate mai sus la circumstanțele cauzei, Colegiul conchide că intimata nu are vreo obligație de plată față de recurentă, actul juridic pe care aceasta îşi întemeiază pretențiile, şi anume contractul de cesiune sus-indicat, fiind lovit de nulitate absolută, nulitate pe care instanță este obligată să o aplice din oficiu în temeiul art. 328 Cod civil în vederea contracarării oricărei abateri de la Lege în cadrul actelor juridice lovite de nulitate absolută determinate în cadrul examinării pricinii.

În acest context Colegiul retine că la materialele cauzei nu sunt anexate probe ce ar dovedi că recurenta este deținătoarea unei autorizații ce i-ar permite de a acționa în nume propriu în domeniul creditării nebancare, cerință ce urmează a fi respectată în condițiile în care prezentul litigiu reiese de bază dintr-un contract de credit nebancar, oferit intimatei de către o organizație de creditare nebancară – S.R.L „Mogo Loans”.

Totodată, din normele sus-indicate reiese că raporturile civile instituite de organizația nebancară în cadrul realizării activității sale sunt realizate sub controlul autorității de

supraveghere, astfel încât cesiunea creanței a determinat scoaterea raportului instituit cu intimata de sub acest control.

Astfel, deoarece prin contractul sus-indicat de cesiune s-a realizat o externalizare a activității de importantă materială a S.R.L „Mogo Loans” în afara controlului autorității de supraveghere, cesiunea creanței substituind integral creditorul - organizația de creditare nebancare cu recurenta, care nu este o astfel de organizație, este cert că în speță contractul de cesiune nominalizat este lovit de nulitate absolută ca fiind contrar dispozițiilor imperative ale Legii şi, concomitent, ca fiind simulat.

Or, prin această cesiune s-a realizat transferul de la organizația nebancară creditoare în beneficiul recurentei a tuturor drepturilor ce reies din contractul de credit nebancar încheiat de Plăcintă Iurie cu S.R.L „Mogo Loans”

În aceeași ordine de idei Colegiul reţine că în temeiul art.315 alin.(2) Cod civil, obiectul actului juridic civil trebuie să fie, inter alia, licit şi să se afle în circuitul civil, dispoziție ce denotă odată în plus că legalitatea prestațiilor în calitate de obiect al raportului litigios constituie obiect de examinare ex oficio în ordine de recurs.

Or, drepturile şi obligațiile ce reies din cesiune sunt ilicite în condițiile în care creanța reiese dintr-un contract de credit nebancar, iar recurenta, care este cesionarul în baza contractului nominalizat, nu are calitatea legală de organizație de creditare nebancară îndreptățită de a iniția şi realiza raporturi de credite nebancare, activitate ce poate fi realizată inclusiv în partea executării obligațiilor de către debitor, doar în cazul întrunirii cerințelor legale faţă de creditor, cerințe cărora nu corespunde recurenta, astfel încât calitatea invocată a acesteia de creditor este una ilegală şi de jure imposibilă în virtutea cerinței legalității acesteia, calitatea angajată de recurentă în raport cu debitorul fiind ab initio contrară Legii. Este cert că respectarea Legii este o condiție imperativă, ce ţine de esență acesteia şi acordurile prin care se eludează Legea nu pot constitui obiect al actelor juridice civile.

La fel, instanța reţine că prin cesiunea realizată s-a voalat un contract de mandat în vederea urmăririi și încasării restanțelor faţă de creditorul S.R.L „Mogo Loans”, situație în care instituția nebancară creditoare şi-ar fi păstrat calitatea de creditor, pe când efectul încheierii contractului de cesiune a creanțelor, ce viza contractele încheiate cu organizația de creditare nebancară, este transmiterea tuturor drepturilor, creditorul fiind substituit.

Din considerentele menționate supra, Colegiul Civil ajunge la concluzia că instanța de judecată nu este în drept de a admite substituirea creditorului – organizație de creditare nebancară în baza cesiunii creanței ce reprezintă credit nebancar şi sumelor aferente în beneficiul unei persoane care nu este îndreptățită de a pretinde că deține calitatea de creditor ce reiese dintr-un contract de credit nebancar în baza unui contract de cesiune a creanței ce nu corespunde exigențelor de legalitate.

Din considerentele menționate, instanța de recurs ajunge la concluzia că prima instanţă just a respins cererea înaintată de S.R.L “IQVIN” privind înlocuirea creditorului în cadrul procedurii de executare, iar argumentele contrare ale recurentei sunt combătute integral prin constatările expuse supra.

Subsecvent, Colegiul Civil, analizând legalitatea și temeinicia încheierii contestate, reține că instanța de recurs, potrivit regulilor unui proces echitabil, reţinându-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însușirea motivelor instanței inferioare. (Hirro

Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Reieșind din situația de fapt enunțată raportată la textele de lege enunțate, se concluzionează că cerințele enunțate de recurent de anulare a încheierii primei instanțe sunt nemotivate în fapt, fiind, astfel, calificate de instanța drept neîntemeiate şi pasibil de a fi respinse.

Or, încheierea contestată este adoptată în conformitate cu normele de drept procedural care reglementează acțiunile instanței la acea fază a procesului, motiv pentru care Colegiul civil apreciază încheierea dată ca fiind legală şi întemeiată, iar recursul declarat este nefondat.

Instanţa de recurs reţine că principiul preeminenței dreptului, inserat în preambulul Convenției Europene şi Statutul Consiliului Europei, constituind în același timp atât un important impuls la adoptarea Convenției (Golder c. Regatului Unit al Marei Britanii, nr.4451/70 din 21.02.1975, par.34, f.d.30), cât şi parte integrantă a Convenției în conformitate cu prevederile art.31 alin.(2) al Convenției de la Viena, nu poate fi neglijat la soluționarea pricinilor civile potrivit prevederilor art.12 CPC.

În temeiul dispozițiilor art.1 alin.(3) al Constituției Republicii Moldova, în lumina interpretărilor date în jurisprudența constantă a Curții Constituționale, (hotărârea Curţii Constituționale nr.2 din 19.01.1998, publicată în Monitorul Oficial nr.12-13/8 din 19.02.1998), una din caracteristicile constituționale ale statului de drept o constituie obligațiunea statului, autorităților lui publice, instituțiilor, persoanelor oficiale de a activa în limitele atribuțiilor lor stabilite de Constituție şi Legi, iar instanța de judecată nu constituie o excepții în acest sens.

În continuarea ideii prefigurate, conducându-se de prevederile art.9 CPC, Colegiul Civil reține rolul diriguitor al instanței de judecată în organizarea şi desfășurarea procesului, pe principiile de contradictorialitate şi egalității părților în drepturi, art.26 CPC, motiv din care exonerarea limitarea nejustificată a unui participat la proces în drepturile procesual-legale, ar reprezenta în esență o favorizare nejustificată a celuilalt participant la proces, în frauda regulilor unui proces echitabil.

În contextul celor expuse, Colegiul Civil constată justețea concluziei instanței de fond de respingere a cererii, motiv pentru care Colegiul ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat și a menține încheierea Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 09 septembrie 2024.

În conformitate cu art.427 lit.a) CPC, Colegiul Civil,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de S.R.L “IQVIN”.

Se menține încheierea Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 09 septembrie 2024, în cauza civilă la cererea înaintată de S.R.L “IQVIN”, privind înlocuirii părții din proces, în cauza civilă nr. 2-1957/2021, la cererea de chemare în judecată depusă de S.R.L „MOGO LOANS” către Plăcintă Iurie, privind încasarea datoriei.

Decizia este irevocabilă din data adoptării.

Președintele completului, Marina Anton

Judecătorul

Judecătorii Dorin Dulghieru

Constantin Roșca